

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **L. J.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 15. 3. 2022, č. j. MD-8422/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2022, č. j. MD-8422/2022-160/3, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 16. 8. 2021, č. j. MHMP 1251335/2021/Ško, vydané Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravněsprávních činností.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 24. 3. 2021 ve 20:40 hodin v Praze 4, v ulici Nuselský most, ve směru z centra, řídil motorové vozidlo tov. zn. Ford, specifikované registrační značky, přičemž při průjezdu stanovištěm silničního radarového rychloměru RAMER10 C byla naměřena nedovolená rychlost jízdy 99 km/h (po zohlednění odchylky 96 km/h), ačkoliv je v předmětném místě obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích dovolená rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, čímž porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a spáchal tak z nedbalosti přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Zároveň žalobce nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz, jakožto doklad, který musí mít řidič při řízení u sebe, čímž porušil ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, a spáchal tak z nedbalosti přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky mu podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, za použití ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, byla uložena pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že nebylo prokázáno spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tento přestupek měl být spáchán tím, že žalobce na výzvu policisty nepředložil ke kontrole řidičský průkaz. K vyslovení viny za spáchání takového přestupku je nutné prokázat dvě skutečnosti, jednak že žalobce byl řádně k předložení řidičského průkazu vyzván, jednak že řidičský průkaz nepředložil. V tomto řízení nebyla prokázána již prvá z těchto skutečností. Dle úředního záznamu byl žalobce vyzván „k předložení dokladů“. Vyzvali-li policisté řidiče „k předložení dokladů“, pak jde o výzvu neurčitou, která nezakládá povinnost k předložení řidičského průkazu. Řidič nemá za povinnost předkládat řidičský průkaz automaticky, ale jen ke konkrétní výzvě policisty. Z provedených důkazů ani z podkladů rozhodnutí se však nepodává, že by žalobce byl k předložení řidičského průkazu vyzván.
4. Obdobnou otázku přitom posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, kde dospěl k závěru, že takto obecná výzva není dostatečná: *„Se stěžovatelkou je třeba souhlasit, že řidič není povinen v okamžiku, kdy je policistou kontrolován, na základě obecného pokynu typu „předložte doklady potřebné k řízení a provozu motorového vozidla“ si ihned aktivně vzpomenout, které všechny doklady, potvrzení aj. musí mít při řízení u sebe a kdy a komu je povinen je předložit (právní úprava v § 6 až 9 zákona o silničním provozu v rozhodném znění nebyla a ani nyní není zcela jednoduchá a intuitivní). Jednotlivec, a tedy i řidič, je povinen právo dodržovat (chovat se v souladu s právem, v daném případě zejména řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými zákonem o silničním provozu); zásadně však není povinen je znát natolik aktivně a detailně, aby si okamžitě na základě obecné výzvy policisty vzpomenu, že je povinen mít u sebe a na vyžádání předložit ten či onen doklad (viz k tomu mj. rozsudek*

Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 7 As 238/2016-26). Povinností příslušné kontrolující osoby (jejichž oprávnění vyžadovat předložení dokladů se různí – viz v rozhodném znění zákona o silničním provozu rozdíly v oprávnění policisty a vojenského policisty podle § 6 odst. 12 věty první a oprávnění strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji podle jeho věty druhé) tedy je, nejsou-li v konkrétním případě hned takřikajíc napoprvé předloženy všechny jí oprávněně vyžadované doklady, konkrétně a srozumitelně upřesnit, co vše je třeba (ještě) předložit. Jinak řečeno, v projednávané věci byli policisté povinni poté, co stěžovatelka na výzvu „předložte doklady potřebné k řízení a provozu motorového vozidla“ nepředložila řidičský průkaz, jí jednoznačně a konkrétně sdělit, aby jim jej předložila.“

5. Z právního předpisu i judikatury tak vyplývá, že řidič může být trestán za nepředložení řidičského průkazu jen tehdy, byl-li řádně, srozumitelně a konkrétně vyzván právě k jeho předložení. Obecná formulace „předložte doklady potřebné k řízení motorového vozidla“ je sice při zahájení silniční kontroly přípustná, nepředloží-li však řidič všechny potřebné doklady, (například v důsledku nervozity, opomenutí, atp.), je policista povinen vyzvat konkrétně k předložení chybějícího dokladu. Nikde není tvrzeno, že by žalobce byl vyzván „k předložení řidičského průkazu“. Naopak, z úředního záznamu, který o podobě výzvy vypovídá jako jediný podklad (i kdyby žalobce připustil jeho užití k dokazování), se podává, že žalobce byl vyzván „k předložení dokladů“, což je k dovození odpovědnosti za spáchaný přestupek nedostatečné. Žalobce popírá, že by byl vyzván k předložení řidičského průkazu. Ostatně, tomu odpovídá i formulace v ručně psaném oznámení přestupku, kde je uvedeno, že žalobce je oznamován pro „nepředložení řidičského průkazu při silniční kontrole“, nikoliv pro „nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty“.
6. Žalobce zároveň konstatoval, že ve vztahu k tomuto přestupku nebylo prokázáno nic, když správní orgány založily dokazování toliko na úředním záznamu a oznámení přestupku, tj. jednostranných písemnostech, vyhotovených policisty, které nelze k dokazování použít.
7. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49: „V obecné rovině lze přisvědčit názoru krajského soudu, že úřední záznam je možné použít jako důkazní prostředek (správně spíše jako podklad pro rozhodnutí) za podmínky, že skutkový závěr nespočívá pouze na něm. Je však nutno dodat, že krajský soud tento závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu značně dezinterpretoval, když toliko uzavřel, že „[ú]řední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku a zejména fotodokumentací.“ V tomto směru je nutno dát za pravdu stěžovateli, že judikaturu, podle které může být úřední záznam o spáchání přestupku „důkazem“, avšak nikoliv jediným, je možné vykládat výhradně tak, že nesmí být jediným „důkazem“ k dokazované skutečnosti. Uvedenou podmínku nelze generalizovat v tom smyslu, že úřední záznam (resp. oznámení přestupku) lze užít jako „důkaz“ vždy, když jsou podkladem rozhodnutí i důkazy jiné. Podstatné je, aby úřední záznam nebyl jediným „důkazem“ ve vztahu k určité skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.“
8. Tento názor přitom odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího správního i Ústavního soudu; odkázat lze např. na shrnující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39: „Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že úřední záznam i oznámení o přestupku jsou jednostranné právní úkony, u kterých se ověření

správnosti třetí osobou (stěžovatelem) nevyžaduje; sami o sobě nemohou proto naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115).“

9. V souvislosti s přestupkem, spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu, žalobce namítá další skutečnost, a sice nesprávnou skutkovou kvalifikaci jednání, která neodpovídá „zjištěnému“ skutkovému stavu. Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí konstatoval, že „[z] úředního záznamu a oznámení přestupků je dále prokazující, že odvolatel na výzvu zasahujícího policisty nepředložil řidičský průkaz, neboť jej neměl u sebe“. Konstatoval-li žalovaný skutkový stav tak, že žalobce řidičský průkaz „neměl u sebe“, pak byl povinen tomu upravit skutkovou i právní kvalifikaci přestupku. Jednání, spočívající v nepředložení řidičského průkazu na výzvu, je totiž konzumováno jednáním, spočívajícím v tom, že řidič nemá řidičský průkaz vůbec u sebe. Je tomu tak proto, že řidič nemůže předložit doklad, který u sebe vůbec nemá. Pokud je tedy prokázáno, že řidič řidičský průkaz nemá vůbec u sebe (což žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje), pak nemůže být trestán za jeho nepředložení na výzvu, nýbrž musí být trestán za to, že jej vůbec nemá u sebe.
10. Konečně žalobce v této souvislosti namítal, že v případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není vymezeno místo a čas jeho spáchání. Jde přitom o obligatorní náležitost výroku o vině. Výrok o tomto přestupku neobsahuje údaj o čase a místě jeho spáchání. Kdy a kde žalobce údajně nepředložil řidičský průkaz, nelze z výroku rozhodnutí zjistit. Ze slova „zároveň“ by se mohlo jevit, že tento přestupek byl spáchán zároveň s přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, tak tomu ale být nemůže, neboť žalobce nemohl v 20:40 hodin jednat s policisty, neboť dle prvního výroku v tomto čase řídil vozidlo, a rovněž tak nemohl být přestupek, spočívající v nepředložení řidičského průkazu, spáchán „v ulici Nuselský most“, když silniční kontrola proběhla dle úředního záznamu jinde. Buď lze tedy na výrok o přestupku nahlížet tak, že neobsahuje údaj o místě a čase jeho spáchání, nebo tak, že místo a čas přestupku bylo vymezeno nesprávně.
11. Žalobce dále nesouhlasil se způsobem, kterým byl posouzen důkaz výstupem z rychloměru, na jehož podkladě žalovaný učinil závěr o spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Žalovaný totiž učinil závěr o průkaznosti výstupu z rychloměru na základě samotného faktu, že při dodržení návodu k obsluze tohoto radaru je pořízen záznam, zatímco v případě chybného měření, tedy při nedodržení návodu k obsluze, je měření anulováno a záznam není pořízen. Žalobce označuje tuto premisu za nesprávnou. Za důkaz svého tvrzení označuje žalobce Pomůcku pro vyhodnocení měření (resp. Vyhodnocení záznamů ze zařízení RAMER7CCD, RAMER7M, RAMER10, AD9 – pozn. soudu), vydanou samotným výrobcem rychloměru. Z této listiny se podává, že i v případě chybného měření může vzniknout fotografie. Předmětná pomůcka dokonce explicitně identifikuje příklady nesprávného měření, ač vznikla fotografie. Pokud tedy sám výrobce rychloměru připouští vznik fotografie v případě nesprávně provedeného měření, při kterém naměřená rychlost neodpovídá skutečné rychlosti vozidla (tj. liší se více, než o zákonnou odchylku), pak je zjevné, že žalovaný rozhodl na základě zcela nesprávné premisy, totiž že v případě chybného měření není záznam vůbec pořízen. Pokud by přitom žalovaný hodnotil důkaz řádně a korektně, musel by vycházet z premisy opačné; totiž, že i když

vznikl z rychloměru snímek, neznamená to, že bylo měřeno správně, a je tedy nutné, alespoň v základních aspektech, výstup z rychloměru zhodnotit.

12. V souzené věci pak pochybnosti o měření vyplývají z fotografie prima facie. Přes celou šíři fotografie jsou totiž vyobrazena kovová svodidla. Ostatně, ta se k oddělení jízdních směrů nachází po celé délce Nuselského mostu, na kterém bylo měřeno. Žalobce za důkaz svého tvrzení označuje fotografii Nuselského mostu, ve směru z centra města, pořízenou cca v jeho polovině, tj. právě tam, kde bylo dle úředního záznamu měřeno, konkrétně v místě vymezeném GPS souřadnicemi jako místo měření v záznamu o přestupku. Kovová svodidla jsou přitom prvkem, od kterého dochází k tzv. reflexi. Reflexe je nežádoucí jev při měření, při kterém dochází k odrazu radarového signálu, v důsledku čehož je zkrácena naměřená rychlost. Rozhodné přitom je, zda se prvek, od kterého dochází k reflexi signálu, nachází v dosahu rychloměru. Žalobce za důkaz na podporu svého tvrzení označuje příslušnou část Návodu k obsluze (strana 13 – 16, tj. kapitola Reflexe). Návod k obsluze dokonce zobrazuje místo, kde se přes celou šíři snímku nachází svodidla, jako „příklad nevhodně zvoleného místa měření“. V souzeném případě jsou svodidla viditelná přes celou šíři snímku, přičemž se tato nacházela ve vzdálenosti nejvýše dvou jízdních pruhů, tj. přibližně 6 metrů. Zjevně se tedy nacházela v dosahu rychloměru, jenž byl nastaven na 20 metrů. Lze tedy činit závěr, že reflexní prvek se nacházel v dosahu rychloměru, a tedy nastala taková situace, při které dochází k reflexi. Bylo tak povinností správních orgánů provést řádnou, srozumitelnou a přezkoumatelnou správní úvahu nad tím, zda k reflexi došlo či nedošlo, a jaký byl její vliv na průkaznost výstupu z rychloměru.
13. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33: „NSS nadto musí korigovat tvrzení stěžovatele o tom, že rozsah soudního přezkumu není nijak závislý na aktivitě účastníka v přestupkovém řízení. To platí zejména ve vztahu k novým skutkovým tvrzením, která jsou poprvé vnesena až v řízení u krajského soudu. Otázce, za jakých okolností jsou nová skutková tvrzení a návrhy důkazů přípustné, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, které stěžovatel cituje v kasační stížnosti. NSS s odkazem na toto usnesení opakovaně uzavřel, že „nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nabízet prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy“ (viz např. rozsudky ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 As 19/2017-44 či ze dne 28. 11. 2018, čj. 10 As 209/2017-39). Klíčové proto bude, zda správní orgány „opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují

rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.“ Pokud tak správní orgán učiní, soud by již neměl nové důkazy provádět. Rozšířený senát jistě nikoliv náhodou jako typický příklad uvádí „překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje“ (cit. usnesení rozšířeného senátu 10 As 24/2015, bod 44). NSS dodává, že nynější věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejružnější procesní obstrukce (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37). Takovouto obstrukcí se může jevit i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“. Podání blanketního odvolání, nikdy nedoplněného, je kombinováno s následným podáním komplexní žaloby. Takovýto postup, bude-li se i v budoucnu opakovat, bude NSS hodnotit jako zneužití práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svěrázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci rozhodně nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy.“

15. Žalovaný uvedl, že obecný zmocněnec Ing. J. je znám pro své obstrukční praktiky, které často využívá při zastupování ve správním řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27, který se vyjadřuje k osobě zmocněnce, který je znám pro své obstrukční jednání, když mj. uvedl: „Ostatně již samotný Ing. M. J. je správním orgánům i správním soudům dobře znám pro nejružnější obstrukční taktiky. Zmocněnec Ing. J. v přestupkových věcech spojených např. s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, Ochranou řidičů, o. s., a nejružnějšími subjekty vystupuje opakovaně (srov. k tzv. pojišťovně rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37, jen desátému senátu jsou nejružnější obstrukční 10 As 259/2020 praktiky Ing. M. J. známy např. z věcí řešených rozsudky ze dne 25. 4. 2019, čj. 10 As 328/2018- 32, ze dne 6. 2. 2019, čj. 10 As 214/2018-47, ze dne 28. 6. 2017, čj. 10 As 13/2016-71, bod 24, a mnohými dalšími).“
16. Zmocněnec v průběhu celého řízení zůstal zcela pasivní. Po vydání prvostupňového rozhodnutí ve věci podal pouze blanketní odvolání, které nadto ani po výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnil. Ve světle procesní pasivity žalobce působí podané námitky v žalobě spíše účelově snažící se pouze zpochybnit postup žalovaného a správního orgánu I. stupně, kteří však postupovali v souladu se zásadou ekonomie a materiální pravdy tak, aby byl zjištěn takový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když na základě odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a posouzení důkazních prostředků, konstatoval, že byl zjištěn takový stav věci, o němž není pochybnosti. Důkazní prostředky tvoří ucelený řetězec vedoucí ke zjištění protiprávního jednání žalobce, kdy je nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce předmětných přestupků dopustil.
17. K námitce žalobce týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v nepředložení na výzvu policisty řidičský průkaz, žalovaný dodává, že v tomto případě vycházel z oznámení přestupku a úředního záznamu, kde je mj. uvedeno, cit: „Při následné kontrole, byl řidič vyzván podle ust. § 124 odst. 12 písm. h) z. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, k předložení dokladů. Řidič předložil OP č. X a ORV, (ŘP nepředložil) podle čehož byl ztotožněn pomocí pátracího ...“. Z tohoto popisu je zřejmé,

že žalobce byl vyzván k předložení dokladů k řízení motorového vozidla. Po úkonech zasahujících policistů mu bylo sděleno, jakých přestupků se dopustil, kdy měl poté možnost se k nim vyjádřit a podepsat toto oznámení. Žalovaný tak nerozumí argumentaci žalobce, že mu nebylo zřejmé, a mohl se tak dopustit omylu, když se domníval, že k předložení řidičského průkazu nebyl vyzván. K tomuto žalovaný odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 7 As 238/2016-26. Následně i ve správním řízení mohl žalobce skutečnost, že se domníval, že k předložení řidičského průkazu nebyl vyzván, uvést. Nicméně se tak v průběhu celého řízení nestalo.

18. V rámci odvolání žalovaný přezkoumal podklady, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel. I s ohledem na pasivitu žalobce shledal, že důkazní prostředky jsou dostatečné a není potřeba je doplňovat výsledkem zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, vysvětlil, že podstatou povinnosti podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu je povinnost řidiče mít při řízení u sebe (tj. ve své kapse, kabelce, peněženke či kdekoli jinde v automobilu, který řidič řídí) řidičský průkaz. Účel této povinnosti se odráží v povinnosti podle § 6 odst. 12 věty první téhož zákona, a sice předložit na výzvu policisty daný řidičský průkaz ke kontrole. Řidičský průkaz má mít řidič při řízení u sebe (v autě) právě proto, aby jej mohl při silniční kontrole policistovi předložit k ověření, že má řidičské oprávnění. Smyslem a účelem uvedených povinností je rychle, jednoduše a bez dalších pomůcek (např. za pomoci dálkového přístupu do evidencí přístupných policistovi) prostřednictvím úředního dokladu osvědčit, že ten, kdo řídí motorové vozidlo, má příslušné řidičské oprávnění; smysl a účel možnosti takového ověření je, aby motorová vozidla řídili jen lidé mající k tomu potřebnou způsobilost.
19. K námitce týkající se neuvedení času a místa přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu žalovaný uvedl, že časová souvislost s místem spáchání je blízkost předchozího přestupku, kterého se žalobce dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Jak je zřejmé z úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty, byl odvolatel zastaven na sjezdu z Nuselského mostu, tedy v místě, kde došlo také k překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Zároveň je také z úředního záznamu zřejmé, že se tak stalo ihned po změření rychlosti vozidla, tedy v čase blízkému času změření vozidla. Z tohoto důvodu je uvedený čas a místo spáchání přestupku dostatečně konkrétní i ve vztahu k druhému přestupku.
20. Žalovaný vycházel pouze z úředního záznamu a oznámení přestupku, neboť neshledal s odkazem na zásadu procesní ekonomie důvod k předvolání zasahujících policistů jako svědků, neboť ti by do řízení žádné nové skutečnosti nepřinesli. Tyto listinné poklady byly dostačující ke zjištění protiprávních jednání žalobce. Vzhledem k uvedenému je proto dokazování správními orgány prováděno pouze do té míry, do jaké je to nezbytné právě k objasnění skutkového stavu způsobem, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti.
21. Žalovaný současně odkázal na usnesení Ústavního soudu, ze dne 20. 6. 2017, č. j. III. ÚS 1319/17, který mj. uvedl, cit: „*Stěžovatel ve své ústavní stížnosti pouze opakuje již dříve uplatněné argumenty, na něž Nejvyšší správní soud v obsáhle reagoval (srov. str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí). Stěžovatel tyto argumenty v ústavní stížnosti v podstatě nezohledňuje a nijak na ně nereaguje. Ústavnímu soudu nezbyvá, než přisvědčit Nejvyššímu správnímu soudu, že k odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výsledek policistů*

provádějících měření, neexistují-li objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Ostatně ani v trestním řízení, na jehož standardy stěžovatel upozorňuje, není úplně obvyklé, aby soud vyslýchal policisty provádějící kupříkladu ohledání místa činu či srovnání genetických nebo balistických vzorků. Takový výslech je naopak spíše výjimkou v situaci, kdy úřední listiny obsahují nějaké nedostatky nebo rozpory s dalšími důkazy. U méně závažné přestupkové agendy tak není takový postup rovněž nutný. Úřední záznamy totiž mimo jiné nahrazují výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupř. s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit. Navíc je takový postup zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, na což stěžovatele upozornil i Nejvyšší správní soud (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí).“

22. K námitce týkající se reflexe žalovaný konstatoval, že o reflexi od svodidel se jednat nemohlo, což vyplývá z postavení svodidel a měřeného vozidla. Mezi měřeným vozidlem a rychloměrem totiž podle fotografie na záznamu z rychloměru žádná překážka nebyla. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že k reflexi může dojít pokaždé, když se v místě měření nachází kovové předměty. O reflexi se může jednat v případech, kdy se kovový předmět bude nacházet v prostoru měření vozidla. Z fotografie záznamu o přestupku nic takového však nevyplývá. Měření prováděl proškolený policista, který dle úředního záznamu před započítím měření rychlosti vozidla provedl kontrolu a nastavení radaru dle návodu k použití a poté během celého měření podle něj postupovala. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 232/2017-40.
23. Žalovaný v tomto řízení postupoval v souladu se zákony a zásadami, kdy zjistil takový stav, o němž s ohledem na blanketní odvolání nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Obsah správního spisu

24. Podle záznamu o přestupku dne 24. 3. 2021 v 20:40 hodin byla vozidlu specifikované registrační značky Ford, v ulici Nuselský most ve směru z centra v místě specifikovaným GPS souřadnicemi, pomocí silničního rychloměru naměřena rychlost jízdy 99 km/h, přestože je v daném místě nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou na 50 km/h. Součástí záznamu je i fotografie tohoto vozidla s čitelnou registrační značkou.
25. V oznámení o přestupku sepsaném na místě kontroly ze dne 24. 3. 2021 je zachycena identifikace řidiče (žalobce) i přestupkového jednání, v poznámce je výslovně uvedeno mj. „nepředložení řidičského průkazu při silniční kontrole“. V oznámení jsou specifikovány oba přestupky, a to jak překročení nejvyšší povolené rychlosti, tak nepředložení řidičského průkazu při silniční kontrole. Řidič se na místě k věci nevyjádřil a vyhotovovanou listinu nepodepsal. Na místě byly podle záznamu pořízeny fotografie žalobcem předložených dokladů, tj. osvědčení o registraci vozidla a občanského průkazu.
26. Podle úředního záznamu ze dne 25. 3. 2021 vozidlo bylo změřeno zhruba v polovině Nuselského mostu, následně hlídka policie měřené vozidlo zastavila na sjezdu z Nuselského mostu směrem na Pankrácké náměstí, směr z centra. Při kontrole byl řidič vyzván k předložení dokladů, řidič nepředložil řidičský průkaz, předložil toliko průkaz občanský a osvědčení o registraci vozidla. Řidiči bylo oznámeno porušení ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu – nepředložení řidičského průkazu při silniční kontrole. Také mu bylo oznámeno porušení ust. § 18 odst. 4 téhož zákona –

překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 46 km/h.

27. Následně správní orgán I. stupně dne 14. 6. 2021 vydal příkaz č. j. MHMP 861073/2021/Ško, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2, § 18 odst. 4, § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu a přestupku podle § 6 odst. 8, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce, Ing. M. J., odpor. Součástí podání nebyla plná moc. V odporu byla žádost o doplnění výpisu z evidencí vedených proti žalobci a žádost o sdělení jména oprávněné úřední osoby a o popis dalšího procesního postupu.
28. Dne 7. 7. 2021 zaslal správní orgán I. stupně zmocněnci výzvu k odstranění nedostatku podání, konkrétně k doložení písemné formy plné moci. Ten plnou moc dne 7. 7. 2021 doplnil.
29. Dne 14. 7. 2021 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a předvolal jej k ústnímu jednání nařízenému na den 3. 8. 2021 v 13:00 hodin.
30. Dne 23. 7. 2021 sepsal správní orgán I. stupně protokol, neboť se dostavil zmocněnec, který si převzal kopii spisové dokumentace, uvedl, že se ústního jednání nezúčastní. Souhlasil, že se bude konat ústní jednání v jeho nepřítomnosti.
31. Dne 3. 8. 2021 konal správní orgán I. stupně ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, o čemž sepsal správní orgán I. stupně protokol.
32. Dne 16. 8. 2021 bylo správním orgánem I. stupně vydáno prvostupňové rozhodnutí.
33. Žalobce podal dne 6. 9. 2021 blanketní odvolání, které ani na základě výzvy správního orgánu I. stupně nedoplnil.
34. S ohledem na skutečnost, že součástí blanketního odvolání byla i žádost dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí kopie spisu, správní orgán I. stupně zaslal dne 8. 9. 2021 sdělení, ve kterém podanou žádost vyhodnotil jako žádost o nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, kdy se odvolatel může v úředních hodinách po telefonické domluvě ke správnímu orgánu I. stupně dostavit.
35. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně neshledal důvody k postupu podle § 87 správního řádu, postoupil dne 15. 10. 2021 odvolání žalovanému k provedení odvolacího řízení. Žalovaný vydal dne 15. 3 2022 napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
37. Žalobce zpochybňoval, že byl řádně, srozumitelně a konkrétně vyzván k předložení řidičského průkazu.
38. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

39. Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.*
40. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmený a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
41. Z úředního záznamu ze dne 25. 3. 2021 vyplývá, že byl řidič vyzván k předložení dokladů, řidič nepředložil řidičský průkaz, předložil toliko průkaz občanský a osvědčení o registraci vozidla. Řidiči bylo oznámeno porušení ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.
42. Z oznámení o přestupku sepsaném na místě kontroly ze dne 24. 3. 2021 vyplývá, že řidiči bylo oznámeno mj. podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, v poznámce je výslovně uvedeno mj. „nepředložení řidičského průkazu při silniční kontrole“. Řidič se na místě k věci nevyjádřil a vyhotovovanou listinu nepodepsal.
43. Z těchto listin je zcela zřejmé, že žalobce byl při silniční kontrole policisty vyzván právě i k předložení řidičského průkazu, který následně nepředložil. Popsané okolnosti vylučují verzi tvrzenou v žalobě, že snad v důsledku nervozity či opomenutí žalobce nevěděl, že je vyzván k předložení řidičského průkazu. Pokud by žalobce řidičský průkaz u sebe měl a byl ochotný ho předložit, zároveň se přímo na místě z vyhotoveného oznámení dozvěděl, že je podezřelý právě ze spáchání přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu, mohl a měl řidičský průkaz v tuto chvíli předložit. Žalobce netvrdil, že mu nebylo jasné, že má předložit řidičský průkaz ani v průběhu celého správního řízení, ať už v řízení před prvostupňovým správním orgánem, nebo před orgánem odvolacím. Žalobce ani netvrdil, že by řidičský průkaz u sebe skutečně měl. Z popsaného dění přitom muselo být žalobci více než jasné, co po něm policisté žádají.
44. Nelze přisvědčit ani názoru žalobce, že pokud žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobce řidičský průkaz „neměl u sebe“, byl povinen tomu upravit skutkovou i právní kvalifikaci přestupku. Soud k tomuto konstatuje, že pro naplnění skutkové podstaty porušení ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu není rozhodující, zda řidič u sebe skutečně řidičský průkaz měl (a pouze ho nepředložil), či neměl.
45. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřehlédl, že v oznámení přestupku je uvedený přestupek podle ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. porušení povinnosti řidiče motorového vozidla mít při řízení u sebe řidičský průkaz, následně pak byl shledán vinným z přestupku podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, tj. porušení povinnosti řidiče motorového vozidla předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole. Zde lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39. Soud se v tomto rozsudku zabýval otázkou změny kvalifikace jednání z porušení povinnosti mít řidičský průkaz u sebe na nerespektování výzvy k jeho předložení a shledal, že v takovém případě je totožnost jednání zachována. Podstata jednání v obou případech spočívá v tom, že řidič nemá při sobě dokument schopný okamžitě osvědčit jeho řidičské oprávnění, podstata následku z hlediska dotčení chráněného právního zájmu spočívá v nezpůsobilosti řidiče okamžitě

na místě bez jakýchkoli dalších pomůcek osvědčit, že má řidičské oprávnění.

46. Dále bylo namítáno, že v případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není vymezeno místo a čas jeho spáchání. Soud má za to, že místo i čas spáchání přestupku je zřejmý. Ve výroku o vině je uvedeno, že dne 24. 3. 2021 ve 20:40 hodin v Praze 4, v ulici Nuselský most, ve směru z centra, řídil žalobce motorové vozidlo vyšší než povolenou rychlostí, zároveň žalobce nepředložil na výzvu policisty ke kontrole řidičský průkaz, jakožto doklad, který musí mít řidič při řízení u sebe. Z tohoto popisu je zřejmé, že se žalobce i druhého přestupku dopustil dne 24. 3. 2021 ve 20:40 hodin v Praze 4, v ulici Nuselský most, ve směru z centra. Žalobce byl zastavený hlídkou policie bezprostředně po změření jeho rychlosti, tomuto odpovídá i oznámení o přestupku, kde je u obou přestupků uvedeno shodné místo i čas. Pokud k výzvě k předložení dokladů došlo o několik desítek metrů dále či o několik vteřin později, toto nezpůsobuje nesprávnost či neurčitost vymezení skutku.
47. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy správní orgány nesprávně vycházely toliko z listin, soud konstatuje, že ani tuto námitku neshledal důvodnou.
48. Přestupek překročení nejvyšší povolené rychlosti je prokázán záznamem o přestupku dne 24. 3. 2021 v 20:40 hodin, z fotografie je zřejmá identifikace vozidla, toto vozidlo bylo bezprostředně poté zastavenou hlídkou policie a žalobce byl ztotožněn předložením občanského průkazu. Tyto skutečnosti byly potvrzeny i úředním záznamem ze dne 25. 3. 2021. Tento přestupek je pak popsán i v oznámení o přestupku sepsaném na místě kontroly ze dne 24. 3. 2021, kde je též i identifikace žalobce jako řidiče, dále je zřejmé, že na místě samém řidič proti vytýkanému jednání nic nenamítal.
49. Přestupek nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty je prokázán zejména oznámením o přestupku sepsaném na místě kontroly ze dne 24. 3. 2021, kde je uveden skutek – nepředložení řidičského průkazu při silniční kontrole, též je uvedena identifikace žalobce jako řidiče. Tyto skutečnosti byly potvrzeny i úředním záznamem ze dne 25. 3. 2021.
50. Soud konstatuje, že v tomto případě není oznámení o přestupku koncipováno jako jednostranný úkon policie, v oznámení je prostor pro vyjádření řidiče a jeho podpis, žalobce však možnosti vyjádřit se nevyužil a listinu nepodepsal. Zároveň soud zohlednil, že žalobce proti podezřením ze skutku nic na místě nenamítal (nebo to alespoň není z oznámení zřejmé a žalobce to ani netvrdí), zároveň v průběhu celého správního řízení zůstal pasivní. Proti příkazu podal prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. odpor, kde k samotné otázce přestupků, ze kterých je podezřelý, nic neuvedl. Ústní jednání se pak konalo v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Po vydání prvostupňového rozhodnutí následovalo blanketní odvolání, které ani na základě výzvy správního orgánu I. stupně nebylo doplněno.
51. Lze tak vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30: „Stěžovatel dále poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě stěžovatel (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Ve správním spisu je založeno oznámení o přestupku sepsané na místě při silniční kontrole, fotografie z měřicího zařízení a kopie ověřovacího listu předmětného měřicího zařízení vystaveného Autorizovaným metrologickým střediskem. Nutno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, jakož i rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54) dodat, že by bylo přepjatým formalismem, aby pro účely každého jednotlivého správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřicího zařízení Policie České republiky, byl ve spisovém materiálu obsažen vždy originál ověřovacího listu toho kterého měřicího zařízení. Pro tyto účely zcela postačí, tak jak tomu bylo i v této věci, pokud je ve spise založena prostá, či digitalizovaná kopie tohoto osvědčení. Ve vztahu ke správnému měření lze poukázat i na to, že ve správním spisu se nachází osvědčení o tom, že nstržm. J. B. úspěšně absolvoval proškolení pro užívání předmětného rychloměru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012 - 26, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatel bezprostředně po zastavení hlídkou Policie ČR nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření (...). S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že bylo nutno provést výsledek zasahujících policistů. Správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost, přičemž správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, z jakého důvodu nebylo nutno provést výsledek policistů. Jeho postup plně odpovídal judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2 Azs 26/2009 - 123 ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13 atp.). Nutno dodat, že ani v rámci odvolání stěžovatel nenamítal, že správní orgán pochybil, pokud nevyslechl zasahující policisty, tyto námitky začal uplatňovat až v řízení před správními soudy.“

52. Tento rozsudek obstál i při přezkumu Ústavním soudem (sp. zn. III. ÚS 1319/17). Věc je pak zcela odlišná od žalobcem odkazovaného případu ve věci sp. zn. II. ÚS 788/02, kdy šlo o naplnění práva být řádně předvolán k ústnímu jednání, Ústavní soud v úředních záznamech shledal závažné nedostatky (neurčité skutečnosti, dopisované údaje, vyhotovení se značným časovým odstupem) a celkově byla dána pochybnost o správnosti a pravdivosti těchto záznamů.
53. Co se týče námitek zpochybňujících dodržení návodu k obsluze radarového měřicího zařízení, Nejvyšší správní soud judikoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobcem vznesené námitky uplatňuje jeho zástupce typizovaně, v mnoha jiných obdobných případech, přičemž tyto námitky byly již judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně vyvráceny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 3 As 92/2019-41, ze dne 26. 7. 2018, 7 As 187/2018-30).
54. Žalobce namítal, že správní orgán zcela opomenul přezkoumat provedené měření, zejména pak, zda došlo k reflexi, či nikoliv, měl za to, že z podkladů pro rozhodnutí je

- přítom zřejmé, že podmínky pro vznik reflexe byly splněny, žalovaný vycházel z nesprávné premisy, že v případě vadného měření by fotografie nevznikla.
55. Soud provedl při jednání důkaz navržený žalobcem Vyhodnocení záznamů ze zařízení RAMER7CCD, RAMER7M, RAMER10, AD9, z této listiny je zřejmé, že snímek z radaru může vzniknout i v případě chybného měření.
56. Soud nezpochybňuje existenci kovových svodidel na Nuselském mostě, toto vyplývá i ze samotné fotografie vozidla dle záznamu o přestupku.
57. Soud dále provedl při jednání k důkazu návod k rychloměru RAMER10, strana 11 až 16, z návodu je zřejmé, že stabilní potencionální reflexní plocha (např. dopravní značka) se zobrazí na důkazovém snímku a je k ní přiřazena rychlost (případ tzv. jednoduché reflexe). Může dojít též k tomu, že radarový paprsek může být např. svodidly odražen zpět do jízdní dráhy a dopadnout na jiný automobil jedoucí ve směru měření. Pak by na snímku nebyl zachycený žádný automobil či automobil v ne zcela běžné poloze. Toto v projednávaném případě nenastalo. U dvojité reflexe pak jde o odraz od velkoplošné reflexní plochy k vozidlu jedoucímu v protisměru, podle návodu nejde v praxi o častý případ, neboť vyžaduje naplnění více podmínek, na tento jev lze usuzovat při naměření nerealisticky naměřené vysoké rychlosti (k čemuž v projednávaném případě nedošlo). Nejde ani o případ reflexe na trojitém zrcadle, tyto se mohou vyskytovat na mostech, kovových lešení apod.), projevem je pak například naměření dvojnásobné rychlosti, tato verze je podle návodu málo pravděpodobná.
58. Žalobce nevhodnou reflexi dovozuje z umístění kovových svodidel v radarovém svazku. Soud má za to, že pouhé umístění svodidel bez dalšího nevede k nesprávnosti zjištění rychlosti vozidel (obdobně srovnaj rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2022, č. j. 16 A 20/2021-30, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2022, č. j. 32 A 1/2022-40). Musely by být dále přítomny další okolnosti vedoucí k pochybnosti o správnosti zjištěné rychlosti vozidla. Zcela jistě těmito okolnostmi není naměřená rychlost 99 km/h, která není „nepřiměřená“ povaze úseku měření vozovky, kdy jde o rovnou, vícepruhovou komunikaci, kde lze očekávat překročení povolené rychlosti, přičemž žalobce ani bezprostředně po zastavení, ani v průběhu správního řízení nic v tomto směru nenamítal. Také z pořízené fotografie je zřejmé, že měřené vozidlo je v zcela optimálním postavení, je na fotografii zachyceno z větší části, měření rychlosti nebránily žádné předměty, které by se nacházely mezi radarem a měřeným vozidlem.
59. Jelikož žalobce ve správním řízení nijak nepopíral hodnotu zjištěné rychlosti vozidla a kromě umístění svodidel v části snímku nebyly dány okolnosti zpochybňující zjištěnou rychlost vozidla žalobce, nebyly správní orgány povinny se věnovat hodnocení fotografie se zvýšenou pečlivostí a obsáhle vysvětlovat, proč zastávají závěr o správnosti měření, jak požaduje žaloba. V žalobě žalobce specifikoval své pochybnosti o správnosti měření, avšak způsobem, který soud neshledal relevantním.
60. Ze správního spisu neplynou žádné pochybnosti o správnosti měření, žalovaný sice na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, konstatoval, že pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není, toto vyjádření však nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost napadeného rozhodnutí.

61. Soud tak uzavírá, že správní orgány opatřily „*takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33).
62. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. května 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně